

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

III. Secunda.

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

præterea R. Moses ben Nachman, & R. Bechai, idcirco perisse infeliciter Saulam & Assamonæos, quod nequam orti genere regio alieni juris sceptrum usurpassent, quodque Lege ac prisca Judæorum decretis in Thalmude collectis cautum sit, ne Sacerdotes regnum capessant: quæ etsi fere falsa sunt, ut dicemus paulo post, ostendunt tamen quam tralatitium fuerit, nullum ex hac cum tribu Juda affinitate jus ad sceptrum Judaicum Assamonæis accessisse. Quæ cum intellexissent Genebrardus & Baronius, Assamonæorum stemma paternum ad Judam retulerunt, freti hoc testimonio libri prioris Machabæorum: *Et viri Juda magnificati sunt valde in conspectu omnis Israël.* quo Machabæos, Machabæorumque patrem Judam significari volunt. Aliter haud dubie sensissent, si ad Græcum exemplar attendissent, quod verba hæc præfert: *καὶ οἱ ἀρχιερεῖς τοῦ Ιουδαίου, & οἱ ἀδελφοὶ αὐτῶν.* Idem habet Interpres Syrus. Neque hanc patitur interpretationem Pauli Epistola ad Ebræos, quæ de tribu Juda *nullum altari præsto fuisse* docet; nec liber Numerorum, in quo legitur Eleazarum sacerdotem, Dei iussu, impiorum Core, Dathanis, & Abironis thuribula ænea produxisse in laminas, & affixisse altari, *ut haberent postea filii Israël, quibus commoverentur ne quis accedat alienigena, & qui non est de semine Aaron, ad offerendum incensum Domino, ne patiatur sicut passus est Core.* Rem vero apertissime conficit secundum caput Machabaici prioris, in quo Mathathias Machabæorum parens Joaribo prognatus fuisse legitur, cuius fors prima exiti in descriptione stationum & ἐπιμαρτυρίων, quas ordine debebant obire Aaronitides familiar, ut habetur Machabaico quarto capite prioris Paralipomeni. Eodem Machabaici prioris loco se Phinea oriundum prædicat Mathathias, eo qui Eleazari filius, Aaronis nepos fuit. Itaque hæc agnovit demum Baronius, prioremque sententiam homo candidi & ingenui moris ejuravit. Fac tamen Judæ tribules fuisse Assamonæos, an vero hoc ipsum de Sacerdotibus aliis poterit approbari, penes quos jamdiu ante hæc tempora suprema potestas fuit? Verum demus id quoque, & à Sedecia ad Christi usque tempora propagatam fuisse in tribu Juda regiam dignitatem constat: at certe à Juda ipso ad Davidem, nequam id juris supra reliquas obtinuisse certum est. Ruit ergo pessum prior hæc sententia.

Secunda.

III. Altera è Judæ tribu extitisse principes ad Christi usque tempora definit, quod supremum Ebræorum Consessus, à Mose Dei iussu institutus, ut habetur undecimo Numerorum capite, Septuaginta viris conflatus, in Evangelio dictis *συνεδριεσις*, & ἀρχισυναγωγος, & *συνεδριεσις τῶν Ἰουδαίων*, quem סנהדרין גדולה, *Synedrium magnum*, sive בית דין הגדול שבירושלים, *Domum judicii magni Hierosolymitani* appellabant; cui commissam fuisse Cabalam, & legis interpretandæ munus ferunt Judæi; penes quem summa erat auctoritas; quod hic, inquam, Consessus totus Senatoribus tribu Juda prognatis constaret. *Augustinus* autem illud Hierosolymis Jebanam captivum fuisse abductum, quadraginta annis ante secundi Templi excidium narratur in Thalmude, nempe circa tempora mortis Christi, ac penitus demum fuisse sublatum. Designatos autem hos arbitrantur à Jacobo dictione מנהקק. Cum ergo ad Messiam usque tempora non defuerint מנהקקים de tribu Juda, sic oraculum completum fuisse volunt; atque eo pacto sceptrum in Juda non defecisse, quoad venit ille qui mittendus erat. Ex Beresith Rabba fere hausta hæc sunt; quæ שבט שבת, *virgam judicis* interpretatur, & מנהקק, *Scribam*; & utroque designari statuit Synedrium magnum, quod ex Judæ stirpe ad venturum usque Messiam semper propagandum sit.

Nutat ea sententia, quod neque probari possit, neque verisimile sit, ex una tribu Juda selectos fuisse *τῶν αὐτίσποτος*, cum tulisse videatur populi Judaici consuetudo, & præceperit Deus, ut ex senibus Israël deligerentur hi principes viri. Quod si ex una tribu Juda summi fuissent, minime id profecto à Mose fuisset prætermisum. Quod cum animadvertissent eruditi homines, non totum Senatam ex Juda produxisse dixerunt, sed Principem tantum Senatui. Princeps ille successerat in locum Moysi, qui pro jure suo Senatui à se instituto præfuerat, & præter Septuaginta illorum numerum censebatur. Dicebatur autem à Judæis ראש הישיבה, *Caput scholæ*; dicebatur & נשיא, *Princeps*, & נשיא בכל מקום, *Princeps in omni loco*: cui secundarius alter addebatur; vulgo dictus אב בית דין, *Pater domus judicii*. Hunc ergo נשיא Ebrææ gentis velut sceptrum tenuisse volunt, eamque ex Legis statutis rexisse, ac judicia exercuisse: (cum alter ex alia familia, puta Assamonæorum, etiam Regis titulum gerens & insignia, munia obiret militaria;) & in tribu Juda, qua oriundus erat, Jacobi vaticinationem complevisse: cuius *מנעמי* signum publice ut extaret, sceptrum suspensum fuisse in medio conclavi supremi illius Hierosolymitani Synedrii. Verum cum hæc Thalmudicorum solum librorum fide nitantur, neque ullam in sacro Codice probationem habeant, celebratissimi oraculi ambagibus explicandis parum videntur idonea; cum præsertim jam inde à Captivitate, & post solutam Captivitatem Ba-

bylonicam, verum ac supremum Judaicae gentis imperium penes Perfarum & Macedonum reges fuerit; umbram vero tantum summæ potestatis, idque precario, retinuerunt Judæi, quam inter illos non posteri quidem Judæ, sed Pontifices, postquam Hierosolymam reversi sunt, fere exercuerunt. Qua ergo fide dici potest sceptrum tenuisse illum Nasi, qui sub Pontificum erat potestate, ab alieno fere arbitrio pendentiam? Quid quod neutiquam inter Rabbinos constat de tribu Juda semper delectum fuisse Nasi, sed ex alia quavis deligi potuisse eorum plerique censent.

IV. Tertia sententia hoc oraculum, non ad Judæ tribum separatim, sed ad eamdem cum reliquis conjunctam, at præstantia quadam & excellentia florentem, inque iis primas tenentem refert: quod perinde sane est, ac si ad omnes tribus referret. Id igitur sibi velle Jacobum statuunt, non defuturos ex Judaica gente principes, ex qualicumque ortos tribu, eamque gentem legibus suis usuram, quoad Messias veniat: qui cum venit, ad Herodem, hominem ut ipsi volunt extraneum & ἀλλόφυγον, sceptrum transiisse. Magni sententiæ hujus patroni, Justinus, Eusebius, Diodorus Tarsensis, alique Patres à recentioribus ejus defensoribus Pererio & Casaubono laudantur. Cujus hæc afferuntur argumenta. Complures post Jacobum extiterunt Judaicæ gentis duces ac principes, ad Davidem usque, Juda neutiquam prognati: puta Moses à Levitica tribu, Josue & Debbora ex Ephraimitica; Barac & Nephthalitica; Gedeon à Manassata; Samson à Danitica; Saul à Benjamitica. Rursum à Roboamo Salomonis filio defecerunt tribus decem, sequæ principibus ex tribu Juda neutiquam ortis permisissent, ac primum quidem Jeroboamo Ephraimi nepoti. Post solutam autem Babylonicam Captivitatem, ad ætatem Messia, per quingentos & amplius annos, aristocratiæ formam assumpsit Judæorum Respublica, cum summæ rerum Sacerdotes præessent, non Judæi posterii. Unde id effici volunt, cum sceptrum tribules Judæ non semper tenuerint, sed aliis, aliisque tribubus orti principes ac magistratus, primas tamen tenente tribu Juda præ aliis, tantumdem valere oraculi verba, ac si dixisset Jacobus, Non desinet Judaica gens *ἰσχυροποιῶν* & imperii majestatem ac formam retinere, præstante ac præcellente inter reliquas tribu Juda. Quod jam inde à Jacobo ita se habuisse contendunt: quippe Judæ jussis fratres paruisse, cum Josephum exemit Ierho, & ut Ismaëlitis venderetur persuasit: Judæ potestatem à Jacobo patre factam Benjaminis ad Josephum in Ægyptum deducendi, cum idem Rubeno jam ante negasset: Judam præ cæteris fratribus oratum accessisse propius ad Josephum, ne Benjaminem apud se detineret. Aiunt præterea secundo capite Numerorum in castris metandis primas partes Judæ dari: item & septimo libri ejusdem capite, & decimo, locum eundem assignari Nahassoni de tribu Juda, in muneribus offerendis, & castris movendis: priore quoque loco numerari tribum Juda tricesimo quarto Numerorum capite, in recensendis Chanaanæ terræ erciscundæ præfectis; & in ipsa divisione terræ primam sortem tulisse, ut est in decimo quinto capite libri Josuæ: in designatione quoque Leviticarum urbium primum locum obtinere vicesimo primo capite Josuæ: post obitum Josuæ, in bellis adversus Chananæos gerendis ducatum eisdem Dei oraculo concedi, Deumque cum ea esse dici: quamdiu populum rexerunt Judices, etiam si e variis illi tribubus seligerentur, semper tamen præcelluisse tribum Juda, quoad rege creato Davide rerum summæ præfuit tribus Juda, ad Zorobabelem usque: rursum in Paralipomenis priore numero inter Israëlitas recenseri tribules Judæ. Atque hanc denique dignitatem retinuisse aiunt ad Christi tempora, unde factum, ut & genti toti nomen de se fecerit; ab ea quippe Judæos & Judæam terram nomen traxisset. Quamvis autem tribui huic, totique adeo genti complures duces ex aliis tribubus orti præfuerint, tribum tamen Juda primas habuisse, ac tenuisse imperium dici & credi jubent; quemadmodum Romani populos imperio regere dicti ac crediti sunt, etiam si Romanum imperium tenuerint Imperatores plurimi exteris gentibus orti. Hanc autem nominationem, quam ex Juda tribus ista habuit, præcipuum argumentum habent, quo suam opinionem approbent; in eaque præcipue completum esse statuunt: Jacobi vaticinium. Pluribus ista persequitur Eusebius, quæ nos in pauca contraximus. Nec longe hinc abit R. Isaac Abrabaniel, qui veterem quemdam Magistrum secutus, tenet aliquod imperium & exiguam jurisdictionem Judæ promitti vult à Jacobo, qua ad Messia usque adventum fruatur. Hujus sententiam exponens R. Manassæ in Conciliatore, argumenta eadem affert quæ mox adduximus; atque hoc præterea, seorsum à reliquis Ebrais numeratos fuisse à Saule Judæ posteros, cum exercitum Israëlitarum lustraret: quod propter tribus præstantiam supra cæteras factum putat. Sed & in secundam sententiam prolabitur, cum ut perpetuum Judæ imperium & ἀρχὴν fuisse ostendat, principes illos Synedrîi commemorat, & Capita

Tertia.

Per. in Gen. 29.
Cas. adv. Bar.
Exerc. 1. ad
App.

Num. 2. 3;
Num. 7. 11, 22;
Num. 10. 14.

Jos. 34. 19;
Jof. 17. 1.
Jof. 21. 4;
Jud. 1. 1, 19.

1. Par. 2. 3.

Euseb. Dem.
Evang. lib. 3.
& 8. & Hist.
Eccl. 1. 1, c. 5.

R. Manass. in
Concl. Quæst.
61.
1. Reg. 11. 8. &
17. 41

n &
ent;
cer.
ta.
sce.
Ba.
onio
racl.
laud
: 20;
ri in
uisse
im.
affi.
ena,
affi
quo
tima
tides
baici
ronis
can.
hoc
pora
tem.
iplo
ergo

init;
nde.
207.
sive
; cui
nem
Juda
uisse
ide,
atos
tem.
unt;
erat.
itur;
iudæ

Juda
pre-
i tri-
cum
unt,
pro
rum
ar &
r ad-
braze
dicia
n ge-
Jaco-
trum
erum
Co-
iden-
Ba.